

[Dagmar Andreassen.]

om, hvad der bør ændres, lige med en enkelt undtagelse. Lovforslaget drejer sig om de glemte børns problem, den lange tid, de biologiske forældre har til at tilbagekalde en afkaldserklæring, og den ugifte fars manglende rettigheder. Det er det, der er de oplagte fejl og mangler. Justitsministeren henviste i sin tale til de tilfælde, der har været på avisernes forsider. Det var galt nok, hvis der kun var de tilfælde. Men jeg forsikrer, at der er mange flere tilfælde, som aldrig kommer på avisernes forsider, og det er derfor, at vi presser sådan på.

Desværre må jeg sige til fru Lene Bro, at når vi ser bort fra sigtet, så hører enigheden op. Forslagsstillerne har ment, at den nuværende aldersgrænse for adoptanter, 25 år, bør nedsættes til myndighedsalderen, det vil i dag sige 20 år, og det vil måske om nogle år sige 18 år. Det mener vi egentlig ikke i det radikale venstre at der er behov for. Alderskriteriet 25 år ligger ikke særlig højt, og når der nu er så mange adoptanter, mange flere, end der er børn til, så er der jo ikke nogen særlig oplagt grund til at sætte alderen ned. I de tilfælde, hvor det drejer sig om familierelationer osv., sker der jo ikke noget ved, om det er pleje de første par år og så bliver adoption; her bliver der ikke tale om, at der kommer nogen og kalder barnet tilbage. I øvrigt skulle vi også gerne have løst det problem, så man ikke kan tilbagekalde en afkaldserklæring. Det er imidlertid et spørgsmål, som kræver moden overvejelse, hvorvidt man skal adoptere et barn.

Den ugifte fars problemer foreslås her løst ved, at en far får ret til at adoptere sit eget barn født uden for ægteskab. Jeg er enig med de tidligere talere i, at det nok mere fikst kan laves ved, at man ændrer i myndighedsloven, men jeg er altså helt enig i, at der er et behov for at sikre, at den ugifte far ikke er afskåret fra at få forældreretten, hvis moderen dør eller barnet skal bortadopteres og man i øvrigt mener, det tjener barnets tarv.

Fru Lene Bro har ikke ment at kunne løse spørgsmålet om fortrydelsestiden og har her ligesom lavet en midlertidig løsning ved at sætte den tidsfrist, hvor et barn må være ude i pleje med adoption for øje, til 12 måneder; efter den tid skal samtykket ikke

kunne tilbagekaldes. For det første er det vores opfattelse, at tidsfristen er for lang, og for det andet løser det ikke problemet med de børn, som man lader blive på en institution, indtil man mener, at moderen nu er helt sikker på, at hun vil bortadoptere det. Igen må vi sørge for, at det er barnets tarv, der i den nye lov bliver overskriften, og ikke den biologiske moders. Så vidt jeg har hørt, er der meget få mødre, der egentlig fortryder efter 3 måneder, og jeg er tilbøjelig til at sige, at en mor 3 måneder efter fødslen skal give en bindende afkaldserklæring. Til gengæld skal hun give den over for en offentlig instans, en offentlig myndighed, efter at der har fundet vejledning og orientering sted om, hvilken hjælp det offentlige kan yde den mor, der ønsker at beholde sit barn.

Det største problem og det vanskeligste at løse er uden tvivl de glemte børns problem. Efter forslaget, som jeg vil tillade mig at kalde en skitse, fordi det sådan set ikke i detaljer er udarbejdet, hvordan vi skal bære os ad — men det kunne vi nok finde ud af — er princippet: hvor længe må forældre have lov til at glemme, dvs. helt forsømme deres børn, inden man skal begynde at interessere sig for, om der fra offentlighedens side skal gribes ind? Jeg må sige, at 2 år er jo en meget lang tid. Derefter skal man finde ud af — og det bør man jo finde ud af — hvorfor har forældrene eller moderen ikke kontaktet barnet? Er der rimelig grund til det? Har hun været forhindret af økonomiske grunde, eller har hun været ude i et eller andet mærkeligt forhold, måske en depression, så der er en naturlig forklaring på det? Hvis man finder ud af, at der er ikke nogen naturlig forklaring på det, ud over at hun ikke interesserer sig for barnet, så skal man til at have adoptionen i gang, og med det tempo, de institutioner, der må formidle adoption, arbejder med i øjeblikket, så er barnet jo lige ved at nå konfirmationsalderen, inden det sker; i hvert fald vil der gå mindst 1/2 år ekstra, og 2 1/2 år er urimelig lang tid, enten det drejer sig om et spædbarn, eller moderens interesse først har svigtet på et senere tidspunkt.

Her bliver jeg nødt til at sige til fru Hanne Budtz, at vi tror altid, at de glemte børn er spædbørn, men de, der bliver anbragt på en institution og bliver glemt, de bliver jo ikke ved med at være spædbørn, og